

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.984 van 21 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 december 2007 *“waarbij enerzijds verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en waarbij anderzijds aan verzoeker het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 15 dagen na kennisgeving, van welke beslissing verzoeker kennis heeft kunnen nemen op 09.08.2008.”*

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. BERGMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk is binnengekomen op 28 december 2005, diende dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. Op 20 februari 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing, die hem dezelfde dag ter kennis werd gebracht, een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 7 februari 2007 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.4. Op 9 februari 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam, met betrekking tot het tweede asielverzoek, op 28 februari 2007 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing, die hem dezelfde dag ter kennis werd gebracht, een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal.

1.6. De adjunct-Commissaris-generaal nam op 28 juni 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.7. Op 20 december 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 6 augustus 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt (...) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03/07/2007 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(...)”

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Bij arrest van 19 maart 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep werd door de Raad van State, bij beschikking van 29 april 2008, niet toelaatbaar verklaard.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

3.1. Verweerder werpt terecht op dat ten aanzien van verzoeker op 20 december 2007 geen beslissing werd genomen waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

In de mate dat de huidige vordering gericht is tegen een niet bestaande beslissing is zij onontvankelijk.

3.2. Verweerder werpt voorts, met betrekking tot het aan verzoeker op 6 augustus 2008 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, de exceptie van gebrek aan belang op. Hij betoogt dat hij na de eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren, zodat een eventuele vernietiging van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

De stelling dat ten aanzien van verzoeker een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat hij illegaal in het Rijk verblijft vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, vindt steun in het administratief dossier.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermag de verweerder niets anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen voordeel

opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering (RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611).

De opgeworpen exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

3.3. De door verzoeker aangevoerde kritiek is daarnaast niet van die aard om afbreuk te doen aan de onder punt 3.2. gedane vaststelling. Verzoeker beperkt zich immers tot het opsommen van een aantal verdragen (*“het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953; het protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 27 februari 1969 en het verdrag betreffende de burgerlijke en politieke rechten van 19 december 1960, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981”*) zonder evenwel te duiden welke bepalingen van deze verdragen hij geschonden acht of welk verband er zou kunnen bestaan tussen deze verdragen en de bestreden beslissing. Verder verwijst verzoeker naar motieven die niet in de bestreden beslissing opgenomen zijn en waaruit bijgevolg ook geen *“machtsoverschrijding”* of *“een verkeerdelijke feitelijke beoordeling”* kan afgeleid worden.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.

